

Kære Allesammen,

Jeg har aldrig holdt en tale før, og jeg har nu heller aldrig forestilt mig, at min 1. tale skulle blive i sådan en anledning, men nu prøver jeg alligevel.

Jeg vil gerne have lov til at fortælle lidt om min far. Et par episoder, som jeg forbinder ham med.

Min far har kun slået mig én gang. Jeg har nok været en 5-6 år, da jeg med vilje smadrede en stor, grøn glaskugle ned i fliserne ude i Egå, fordi min veninde Karin sagde, at jeg ikke turde. Så det var nok ret fortjent, og jeg har heller aldrig gjort det siden.

Ellers har jeg kun tænkt på min far's og mor's hænder, som noget man tager fast i, når man går tur, eller skal over vejen - eller hvis man skal trøstes.

Det har gjalt i alle årene, også efter at jeg er blevet voksen. Det var også min far, som hver søndag hentede Anders And-bladet til mig. Jeg tror, at jeg har 5-6 årgange, fra da jeg var mindre. Og da jeg begyndte i skole, og også senere i gymnasiet, var der altid enten en mor, eller en far, som havde smurt min madpakke + 2 halve, som ventede på min tallerken sammen med en kop kaffe.

Da jeg fyldte 18 år, tog jeg kørekort, og så skal man jo også have en bil. Min far og mor købte selvfølgelig to - én til Lene og én til mig. En orange mascot og en rød mascot.

Lene var smartest, hun tog den orange og - til min far's store fornøjelse - solgte hun den hurtigt med stor fortjeneste.

Min far har altid elsket biler, og nu kunne han så hjælpe hende med at finde en ny, én bedre og én der var lidt dyrere.

Jeg beholdt den lille tomatrøde, og en dag, da den havde spist halvdelen af mine sparepenge i mekanikerregninger, ringede jeg lige til min far for at fortælle, at den var en 'møj-spand'.

Min far blev helt, helt stille, og jeg tror heller ikke, at han nogensinde kunne glemme, at jeg havde sagt sådan, for hver gang jeg talte pænt om den- og det gjorde jeg ret ofte - mumlede han altid et eller andet om den der 'møj-spand'. Og selvfølgelig græd jeg hele vejen hjem i far's og mor's bil, da jeg havde solgt min kære lille mascot, og jeg tror, at det formildede min far en lille smule, for han hjalp mig i hvert fald til at finde den lille blå Fiesta, som jeg kører i idag.

Angående samme bil, så kom jeg hjem med låsen til bagagerummet i stykker. 2 dage senere lå der en ny lås til mig på køkkenbordet, for jeg skulle i hvert fald ikke mangle noget. Sådan har det altid været med mine forældre.

Min far har aldrig været den, som har brugt de helt store ord, men det har heller aldrig været nødvendigt. Lene og jeg har altid fundet hjælp herhjemme, når der var brug for det. Både hos far og hos mor.

En anden ting, som jeg gerne vil fortælle, er at for et års tid siden - faktisk ikke længere siden end i sommer, - fandt mine forældre et gammelt cykelstel, som far malede, kom nye dæk på osv, så jeg kunne bruge den på arbejde. Alt i alt kostede det ca. 300,- kr., som jeg gav far på en check den 2/7. Den check fandt jeg uhævet i fars pung i mandags, ...det har været far's og mor's måde at hjælpe på, når de har vidst, at det kneb lidt med kontanterne.

Jeg har, i den korte periode far har været syg, hele tiden håbet, at jeg fik lov til at være dér når han gik bort.

Jeg kan kun sige, at jeg var så privilegeret, at jeg sad med ham i hånden, da han døde.

Jeg har kun gode minder om min far, han har været den bedste far en datter nogensinde har kunnet ønske sig. Der bliver et meget, meget stort tomrum i mit liv, som jeg ikke rigtig ved, hvad jeg skal gøre ved.

Der er så mange ting, som vi ikke rigtig ved, ^{hvordan} vi skal gøre, ... Vi har skiftet batterier i ure og pærer i badeværelseslamperne, hvor vi nærmest skulle bruge både skruetrækker og hammer, men først og fremmest savner vi én far, som sidder i vinduet, når vi kommer hjem, som tager med Børge på bilbørs i Århus, eller som leger kærligt med vores lille hund.

Jeg vil gerne have lov til at takke jer allesammen på Mor's, Lené's, Rikke's og mine egne vegne, for alt det I alle har været for min far - som familie, som venner og som bekendte.

- og tak for alle de fine blomster I har givet far idag.